

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce:

A. A. K. M.,

zastoupen advokátkou JUDr. Lucií Kolářovou,
se sídlem Přemyslovská 1939/28, 130 00 Praha 3,

proti

žalovanému

Ministerstvo vnitra ČR,
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 13. 11. 2019, č. j. MV-118609-3/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Rozhodnutím ministra vnitra (dále jen „ministr“) ze dne 13. 11. 2019, č. j. MV-118609-3/SO-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „správní orgán prvního stupně“ či „prvostupňový orgán“) ze dne 9. 7. 2019, č. j. VS-2135/835.3/2-2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým správní orgán prvního stupně nevyhověl žádosti žalobce o udělení státního občanství České republiky.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce v žalobě uvedl, že podal dne 5. 4. 2018 prostřednictvím Úřadu městské části Praha 4 žádost o udělení státního občanství České republiky (dále jen „státní občanství“), která se týkala i jeho nezletilé dcery, a která byla postoupena správnímu orgánu I. stupně dne 7. 5. 2018. Dne 28. 3. 2019 žalobce doplnil svou žádost o lékařské zprávy, když žádal o prominutí splnění podmínek podle § 14 odst. 4 a 5 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o státním občanství“ či jen „zákon“). Současně žalobce navrhl, aby o žádosti jeho nezletilé dcery bylo rozhodováno v samostatném řízení, čemuž bylo vyhověno. Prvostupňovým rozhodnutím nebylo žádosti žalobce vyhověno z důvodů, že žalobce neprokázal splnění podmínek podle § 14 odst. 1, 4 a 5 zákona o státním občanství a rovněž neprokázal svou integraci do společnosti ve smyslu § 13 odst. 1 tohoto zákona. Rozklad žalobce byl napadeným rozhodnutím zamítnut, když ministr vnitra se zcela ztotožnil s prvostupňovým rozhodnutím.
3. Napadené rozhodnutí žalobce považuje za nezákonné, neboť podle jeho názoru nebylo jeho žádosti vyhověno, přestože splnil veškeré podmínky pro udělení státního občanství, popř. u něj byly dány důvody pro prominutí některých podmínek. Správní orgán překročil meze správního uvážení. Řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí vykazuje vady.
4. Žalobce dále konkretizuje, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech, když správní orgán chybně rozhodl, že nebyly splněny podmínky pro prominutí podmínek podle § 14 odst. 4 a 5 zákona o státním občanství. Žádost o prominutí splnění těchto podmínek (znalost českého jazyka a reálií ČR) odůvodnil žalobce svou závažnou zdravotní indispozicí. V r. 2014 mu bylo diagnostikováno „*benigní paroxysmální polohové vertigo*“, které mu způsobuje těžké závratě, které pociťuje při naklonění/vyosení hlavy z běžné polohy. Není tedy schopen bez obtíží držet hlavu předkloněnou či nakloněnou na stranu po delší časový úsek, nastávají u něj závratě. Delší pozorování textů (čtení, studium) je u něj prakticky vyloučeno. Žalobce tyto skutečnosti doložil lékařskou zprávou. Správní orgán pochybil ve způsobu hodnocení důkazů v neprospěch žalobce. Dále uvádí, že je nepřípustné, aby závažnost jeho zdravotní indispozice a tedy to, zda je tato důvodem zvláštního zřetele hodným pro prominutí uvedených podmínek, byla posuzována správním orgánem, resp. ministrem vnitra, tedy „laiky“, kteří nemají medicínské vzdělání. Skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ svého rozhodnutí, nemá oporu ve spise a tímto postupem byl žalobce zkrácen na svých právech. Napadené rozhodnutí není

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

ničím podložené, je nedostatečně odůvodněné, spočívá na nesprávném hodnocení důkazů a je nepřezkoumatelné. Došlo k porušení práva žalobce na řádný proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

5. Žalobce se dále neztotožňuje s názorem správních orgánů, že nesplňuje podmínky podle § 13 odst. 1 zákona o státním občanství, tedy, že není plně integrován do společnosti v ČR. Rozhodnutí správního orgánu je formalistické, neboť požaduje po žalobci kromě integrace rodinné, kterou žalobce zcela prokázal, i integraci pracovní a sociální. Podle důvodové zprávy k uvedenému ustanovení však postačuje k prokázání integrace „*naplnění i pouze jednoho předpokladu*“. Správní orgán uvedl, že žalobce je plně rodinně integrován, avšak nikoli pracovní a sociálně. Požadavkem na „úplnou integraci“ se správní orgán dopouští nepřipustného extenzivního výkladu zákona a fakticky požaduje po žalobci splnění něčeho, co zákon neukládá. Žalobce uvádí, že je do české společnosti integrován rodinně, ale i pracovní a částečně sociálně. Již od července 2015 žalobce podniká na území ČR prostřednictvím společnosti T. I. T. s. r. o., IČ X, jejímž je jediným společníkem. Plní řádně všechny závazky spojené s tímto podnikáním, je tedy dostatečně pracovní integrován. Prokázání úplné integrace rodinné a pracovní by tedy mělo převážet nad pouze částečnou integrací sociální. Rozhodnutí správního orgánu je vnitřně rozporné, ničím nepodložené, nedostatečně odůvodněné a spočívá na nesprávném hodnocení důkazů. Rovněž došlo k porušení práva žalobce na řádný proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.
6. Žalobce dále namítá, že byl dotčen na svých právech neúměrnou délkou celého řízení, když správním orgánem nebyla dodržena lhůta podle § 23 odst. 1 zákona o státním občanství, která činí 180 dní ode dne doručení žádosti. Žalobce žádost podal prostřednictvím ÚMČ Praha 4 dne 5. 4. 2018 (doručena MV 7. 5. 2018), správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí až dne 9. 7. 2019, tedy až po 428 dnech a po opakovaných urgencích žalobce, lhůta podle zákona tak byla překročena o více jak dvojnásobek.
7. Dále došlo k porušení zásady legitimního očekávání podle § 2 odst. 4 správního řádu, což žalobce spatřuje zejména v tom, že jeho žádosti nebylo vyhověno v rozporu se spisovým materiálem. Žalobce se domnívá, že pro získání státního občanství učinil vše, co mu ukládá zákon a co mu dovoluje jeho zdravotní stav a obrovské pracovní vytížení. Správní orgán však po žalobci požaduje splnění nesplnitelných podmínek, což však v jiných předchozích rozhodnutích nečinil, a jeho rozhodnutí je tak překvapivé. Žalobce byl v průběhu celého řízení aktivní, připojil veškeré listiny, požádal o prominutí splnění některých podmínek, což rovněž doložil. Jeho manželka a nejmladší dcera jsou občanky ČR, v současné době probíhá řízení o žádostech jeho dalších dvou dcer, kterým bude pravděpodobně vyhověno. Manželka žalobce má české kořeny, neboť její matka byla Češka. Správní orgán k těmto skutečnostem nepřihlédl.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že jelikož totožné námitky žalobce uvedl již v rozkladu, odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitkám uvedeným žalobcem nad rámec námitek již uplatněných žalovaný uvedl, že ministr vnitra neposuzoval zdravotní stav žalobce, avšak bylo jeho povinností posoudit, zda je v daném případě dán důvod hodný zvláštního zřetele pro prominutí podmínek podle § 14 odst. 4 a 5 zákona o státním občanství. Ministr vycházel z lékařských zpráv ze dne 20. 7. 2014 a 28. 3. 2015, předložených žalobcem, z nichž nevyplývá, že zdravotní stav žalobce je natolik vážný, že by mu znemožňoval učení, a rovněž z nich ani nelze dovodit, zda obtíže žalobce nadále přetrvávají, jelikož jsou více než 3 roky staré.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

9. Žalovaný dále uvedl, že ministr vnitra hodnotí každý případ v jeho celkovém kontextu a individuálně a dbá na to, aby rozhodnutí odpovídalo okolnostem daného případu a aby při rozhodování skutkově shodných či podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce nesplnil podmínky podle § 14 odst. 1, 4 a 5 zákona o státním občanství, pro jejichž prominutí nebyly shledány důvody. Rovněž neprokázal svou integraci do české společnosti podle § 13 odst. 1 uvedeného zákona. Zásada legitimního očekávání tedy byla respektována i v případě žalobce.
10. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.
11. Soud nařídil ve věci jednání, které proběhlo dne 8. 6. 2022, při kterém účastníci řízení setrvali na svých postojích. Zástupce žalobce dále uvedl, že v mezidobí se žalobcova integrace do české společnosti i jeho znalost českého jazyka a českých reálií prohloubila, prohloubily se bohužel i jeho zdravotní problémy a to s ohledem a jeho nadstandardní pracovní vytížení. Manželka žalobce zaslala soudu dopis, ve kterém přiblížila žalobcův vztah k České republice (rodinná minulost) a problémy, které mu skutečnost, že není občanem způsobují (při cestování a ve styku s bankou atd.).

III.

Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu předloženého žalovaným soud zjistil následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:
13. Dne 5. 4. 2018 podal žalobce prostřednictvím Úřadu městské části Praha 4 žádost o udělení státního občanství ČR, která se týkala i jeho nezletilé dcery. Žádost byla postoupena správnímu orgánu I. stupně dne 7. 5. 2018. V žádosti žalobce požádal o prominutí podmínek stanovených v § 14 odst. 1, 4 a 5 zákona o státním občanství. Za důvody hodné zvláštního zřetele pro prominutí podmínky znalosti českého jazyka a českých reálií označil vysoké pracovní nasazení a výchovu čtyř dětí, která je náročná finančně i časově. Tyto důvody mu znemožňují studium českého jazyka a reálií. Dále uvedl, že český jazyk považuje za jednu z nejsložitějších řečí.
14. Usnesením ze dne 24. 10. 2018, č. j. VS-2135/835.3/2-2018 bylo správní řízení podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu přerušeno na dobu 35 dnů od doručení usnesení spolu s výzvou k odstranění nedostatků žádosti.
15. Ze záznamu o nahlédnutí do státoobčanského spisu č. VS-2445/835.3/2-2018, ze dne 28. 2. 2019, č. j. VS-2135/835.3/2-2018, vyplývá, že právní zástupce požádal o poskytnutí lhůty 30 dnů, ve které se pokusí předložit doklady o zdravotní způsobilosti žalobce k vykonání zkoušky z českého jazyka a reálií.
16. Právní zástupce žalobce předložil lékařskou zprávu o zdravotním stavu žalobce dne 28. 3. 2019 při nahlížení do spisu, jak vyplývá ze Záznamu o nahlédnutí do státoobčanského spisu č. VS-2445/835.3/2-2018, ze dne 28. 3. 2019, č. j. VS-2135/835.3/2-2018, kde požádal o rozšíření žádosti o prominutí podmínek podle § 14 odst. 4 a 5 ze zdravotních důvodů, poté, co mu bylo správním orgánem sděleno, že předmětné podmínky z dříve uvedených důvodů nelze prominout. Zároveň byl založen Návrh ze dne 28. 3. 2019 na rozdělení společné žádosti žalobce a jeho nezletilé dcery na dvě samostatné žádosti a lékařská zpráva.
17. Z lékařské zprávy o zdravotním stavu ze dne 20. 7. 2014, předložené žalobcem, vyplývá, že žalobce trpí onemocněním „*benigní paroxysmální polohové vertigo*“, s tím, že „*pacient má anamnézu závratí v posledních dnech, stav se zhorší poté, co leží na pravém uchu, žádné další*“

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

příznaky. Fyzické vyšetření: Uši jsou normální. Nos je normální. Vyšetření dutiny ústní je negativní. Vyšetření krku negativní. Lebeční nervy jsou netknuté. Test cerebelární funkce vykázal normální výsledky. Audiogram a tympanogram jsou normální. Test polohy vykazuje typicky nystagmus spojený se stimulací pravého zadního půlkruhového kanálu a na této straně byl proveden manévr přesunu částic. Doporučení: Byl proveden manévr přesunu částic a pacient byl uklidněn.“

18. Z lékařské zprávy o zdravotním stavu žalobce ze dne 28. 3. 2015, předložené žalobcem, konstatující provedení ultrazvuku břicha, vyplývá následující závěr: „1. Přítomnost zvýšené echogenicity v játrech, pravděpodobně způsobená tukovou infiltrací. Oblast ložiska tukového váčku se pravděpodobně vztahuje na levý lalok jater vedle žlučníku. 2. Na žlučníku nejsou viditelné žádné abnormality. 3. Retroperitoneum je obtížné vyhodnotit, zejména v oblasti pankrea a horní části břicha. Pokud je nutné provést další vyhodnocení, doporučujeme provést CT.“
19. Z prvostupňového rozhodnutí, kterým žádosti žalobce o udělení státního občanství nebylo vyhověno, se podává, že žalobce je státním občanem Jemenské republiky, na území ČR má povolen trvalý pobyt (za účelem sloučení rodiny s občanem ČR - manželkou) od 20. 4. 2017, přičemž na území ČR se zdržuje od r. 2014. Jemenskou republiku byl nucen opustit z důvodu ozbrojených konfliktů s tím, že s ohledem na tamní zhoršující se situaci považuje návrat zpět za téměř nemožný. Žalobce uzavřel manželství s českou státní občankou v r. 1995, z tohoto manželství mají 4 děti, tři zletilé a jedno nezletilé (podána společná žádost se žalobcem a následně odpojena).
20. Dále z rozhodnutí vyplývá, že žadatel nesplňoval podmínku podle § 14 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství (žalobce má trvalý pobyt na území ČR povolen až od 20. 4. 2017) a požádal o její prominutí podle § 15 odst. 1 písm. e) téhož zákona, tedy z důvodu, že manželka, se kterou žije ve společné domácnosti, je státní občankou ČR.
21. Správní orgán prvního stupně neprominul žalobci podmínky podle § 14 odst. 4 a 5 zákona o státním občanství (znalost českého jazyka a českých reálií), když žadatelem uváděné důvody (vysoké pracovní vytížení, péče o čtyři děti) nepovažoval za důvody hodné zvláštního zřetele. Pokud se týká lékařských zpráv, tak jednak vyšetření byla provedena mimo území ČR, jednak byla provedena s velkým časovým odstupem od podání žádosti. Nadto ani v jedné z těchto lékařských zpráv není uvedeno, že u žalobce byla diagnostikována taková zdravotní omezení, která mu znemožňují osvojit si znalost českého jazyka a českých reálií na potřebnou úroveň. Žalobce sám uvádí, že manželka doma mluví s dětmi česky, tedy žalobce je v každodenním kontaktu s českým jazykem a i z hlediska věku je schopen se český jazyk naučit. Správní orgán žádosti o prominutí těchto podmínek nevyhověl.
22. Stran podmínek integrace žalobce do české společnosti ve smyslu § 13 odst. 1 zákona o státním občanství Ministerstvo uvedlo, že se žalobce nachází v ČR velmi krátkou dobu, od r. 2014, s tím, že neznalost českého jazyka ztěžuje jeho společenskou a sociální integraci. Z hlediska rodinné integrace zde má žadatel svou manželku, která je státní občankou ČR. Pracovní integraci nelze považovat za naplněnou z důvodu krátkého pobytu žalobce v ČR a z důvodu sídla rodinné firmy v Jemenu. Pracovní poměr žalobce v ČR trvá teprve od května 2017. Je tedy třeba žalobci poskytnout delší časový úsek k prokázání dostatečné sociální, společenské a pracovní integrace.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

23. Správní orgán I. stupně u žalobce neshledal žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro prominutí podmínek podle § 14 odst. 4 a 5 zákona o státním občanství, proto se již nezabýval prominutím podmínek podle § 14 odst. 1 a 2 zákona, ačkoliv žalobce splňuje liberační důvody pro jejich prominutí. Status cizince s povoleným trvalým pobytem zajišťuje žalobci veškeré základní potřeby a jistoty a má garantována téměř všechna práva jako občané ČR.
24. V rozkladu žalobce namítl nesprávné právní posouzení věci, nedostatečné odůvodnění rozhodnutí, přepjatý formalismus a částečnou diskriminaci. Akcentoval své zdravotní obtíže, které mu znemožňují studium českého jazyka a reálií. Dále poukázal na své vysoké pracovní nasazení a to, že má čtyři děti, jejichž výchova a výživa je finančně a časově náročná. Kromě integrace rodinné je po žadateli nad rámec zákona požadována i integrace pracovní a sociální. Poukázal na to, že nejmladší dceři již občanství uděleno bylo a další dvě dcery mají žádosti podány a pravděpodobně jim bude vyhověno.
25. V napadeném rozhodnutí se konstatuje, že ačkoliv by mohla být žalobci prominuta podmínka podle § 14 odst. 1 zákona o státním občanství, ministr se tímto nezabýval, neboť žalobce neprokázal splnění podmínek podle § 14 odst. 4 a 5 ani § 13 odst. 1 téhož zákona a tudíž jeho žádosti stejně nelze vyhovět. Nebyly shledány podmínky pro prominutí znalosti českého jazyka a reálií. Předložené lékařské zprávy (ze dne 20. 7. 2014 a 28. 3. 2015) neprokazují, že zdravotní stav žalobce je natolik vážný, že by mu znemožňoval učení a přípravu na zkoušky z českého jazyka a reálií. Situace žalobce se nijak neliší od situace ostatních žadatelů. Lékařské zprávy nadto nejsou aktuální a nelze z nich seznat, jestli obtíže žalobce nadále přetrvávají. Bylo by v rozporu se zásadou legitimního očekávání, pokud by ministr v rozporu s dosavadní rozhodovací praxí tuto změnil a žalobci vyhověl. Žalobce je v produktivním věku, jeho zapojení do pracovního procesu není nijak neobvyklé. Financování studia dětí na soukromých vzdělávacích institucích je na svobodné volbě žalobce. Žalobce se neblíží věkové hranici 65 let, od níž není vyžadováno splnění uvedených podmínek, když mu ke dni podání žádosti bylo 50 let. Podmínky podle § 14 odst. 4 a 5 předmětného zákona tedy nelze prominout. Žalobci je třeba pro integraci ponechat delší čas. Pracovní integrace je nedostatečná, neboť těžiště výkonu jeho zaměstnání má v rodinné společnosti v domovském státě. Prominutí splnění podmínky podle § 13 odst. 1 zákona o státním občanství tento zákon neumožňuje.
26. Stran nedostatečné integrace žalobce se ministr ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně. Ačkoliv důvodová zpráva k § 13 odst. 1 zákona o státním občanství připouští naplnění i jen jednoho hlediska, nemá však závazný charakter. Hledisko rodinné integrace v daném případě nepřevážilo nad neprokázanou integrací pracovní a sociální, přičemž každý případ žadatele je třeba hodnotit individuálně a v jeho celkovém kontextu.

IV.

Posouzení žaloby

27. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a **vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu** (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
28. K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soud uvádí, že za nepřezkoumatelné rozhodnutí se považuje takové rozhodnutí, z jehož odůvodnění není seznatelné, proč

správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.

29. Žalobní námitka není důvodná. Z rozhodnutí je zřejmé, proč správní orgán rozhodl právě tak, jak rozhodl. S jeho argumentací ostatně žalobce polemizuje, což by při nepřezkoumatelnosti rozhodnutí nebylo možné. K uvedenému lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 143/2015-71 ze dne 03. 11. 2015, ve kterém je uvedeno, že: *„Povinnost orgánů veřejné moci (včetně orgánů moci soudní) svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. [...] Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13). Zpravidla proto postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13), případně, za podmínek tomu 2 Afs 143/2015 přiměřeného kontextu, je akceptovatelná i odpověď implicitní (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4 odůvodnění; usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5 odůvodnění; usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09, odstavec 6 odůvodnění [dostupné, stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu, na <http://nalus.usoud.cz>]), nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72).“*
30. Žalobce předně nesouhlasí s tím, že mu nebyly prominuty podmínky znalosti českého jazyka a reálií podle § 14 odst. 4 a 5 zákona, když podle jeho názoru podmínky pro prominutí splňoval a vše k tomu řádně doložil. Námitku dále rozvádí, jak bude vypořádáno níže. Soud tuto námitku rovněž nepovažuje za důvodnou.
31. K námitce, že skutkový stav, který vzaly správní orgány obou stupňů za základ pro svá rozhodnutí, nemá oporu ve spise, lze uvést, že taková situace ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nastává, pokud nejsou ve správním spise obsaženy důkazy, z nichž při svém rozhodování správní orgán vycházel (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, čj. 4 Azs 55/2003-51, publ. pod č. 638/2005 Sb. NSS). To však v uvedeném případě nenastalo. Z rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, které důkazy byly vzaty v potaz, rovněž že správním orgánem zjištěné skutečnosti z těchto důkazů obsažených ve spise vyplývají. Liché jsou tedy i námitky žalobce, že by napadené rozhodnutí nebylo ničím podloženo, bylo nedostatečně odůvodněno či spočívalo na nesprávném hodnocení důkazů, jak bude uvedeno níže.
32. Podle § 14 odst. 4 zákona: *„Státní občanství České republiky lze udělit žadateli, který prokáže znalost českého jazyka. Tuto podmínku nemusí splnit žadatel, který doloží, že v minulosti absolvoval alespoň po dobu 3 školních let základní, střední, nebo vysokou školu, na kterých byl vyučovacím jazykem český jazyk, žadatel, který je ke dni podání žádosti mladší 15 nebo starší 65 let, nebo žadatel s tělesným nebo mentálním postižením, které mu znemožňuje osvojit si znalost českého jazyka.“*

33. Podle § 14 odst. 5 zákona: „*Státní občanství České republiky lze udělit žadateli, který prokáže základní znalost ústavního systému České republiky a základní orientaci v kulturně-společenských, zeměpisných a historických realitách České republiky. Tuto podmínku nemusí splnit žadatel, který doloží, že v minulosti absolvoval alespoň po dobu 3 školních let základní, střední, nebo vysokou školu, na kterých byl vyučovacím jazykem český jazyk, žadatel, který je ke dni podání žádosti mladší 15 nebo starší 65 let, nebo žadatel s tělesným nebo mentálním postižením, které mu znemožňuje osvojit si znalost ústavního systému České republiky a základní orientaci v kulturně-společenských, zeměpisných a historických realitách České republiky.*“
34. Podle § 15 odst. 3 zákona: „*Splnění podmínek stanovených v § 14 odst. 4 a 5 může být prominuto z důvodů hodných zvláštního zřetele.*“
35. Soud k tomuto ustanovení předně uvádí, že obsahuje jednak neurčitý právní pojem – *důvody hodné zvláštního zřetele* - a rovněž správní uvážení – *splnění může*, nikoliv musí být prominuto.
36. Komentářová literatura k tomu uvádí: „*Dále lze prominout požadavek na znalost českého jazyka a znalost českých realit a požadavek na nezatěžování sociálního systému z důvodů zvláštního zřetele hodných. Použitý pojem důvod zvláštního zřetele hodný je neurčitým právním pojmem. Neurčitým právním pojmem se rozumí takový pojem, jehož obsah nelze přesně a dostatečně vymežit a právně definovat. Správní orgán tak dostává určitý prostor, aby v právním předpise použitý neurčitý právní pojem správně použil v konkrétním případě. Je tak na správním orgánu, aby neurčitý právní pojem vyložil v každém konkrétním případě. Například NSS ve svém rozsudku ze dne 28. 7. 2005, č. j. 5 Afs 151/2004-73, uvádí, že neurčité právní pojmy zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat; jejich obsah a rozsah se může měnit, často bývá podmíněn časem a místem aplikace normy. Při interpretaci neurčitého právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitého pojmu objasnit, a to z toho hlediska, zda posuzovanou věc lze do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého pojmu zařadit.*“ (KÖRBL, Hugo. Zákon o státním občanství České republiky. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2019, komentář k § 15, dostupné in beck-online.cz). Je zde rovněž uvedeno, že mezi důvody zvláštního zřetele hodné lze zařadit např. nepříznivý zdravotní stav, který ztěžuje osvojení zákonem požadovaných znalostí.
37. Ke správnímu uvážení při rozhodování o udělení státního občanství České republiky Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 12. 2020, č. j. 7 As 182/2020 – 45, uvádí: „*Uvedená judikatura [rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 142/2013 - 29, ze dne 7. 6. 2006, č. j. 3 As 32/2005 – 51] i komentářová literatura [Körbl, H. Zákon o státním občanství České republiky. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, 331 s.] se dále shodují na tom, že udělení českého občanství je výsledkem výkonu diskreční pravomoci (správního uvážení) ze strany Ministerstva vnitra. K rozsahu a požadavkům na diskreční pravomoc při rozhodování o udělení státního občanství komentář poukazuje na historický vývoj judikatury správních soudů i Nejvyššího správního soudu, která se ustálila na názoru, že diskreční pravomoc ani při rozhodování o udělení státního občanství neznamená neomezenou libovůli Ministerstva vnitra. Tuto tendenci demonstruje rozsudkem městského soudu ze dne 21. 12. 2015, č. j. 11 A 167/2014 - 24, z něž se podává, že „stát prostřednictvím svých orgánů rozhoduje na základě zcela volné správní úvahy, zda cizinci státní občanství udělí či nikoliv. I v případě volného správního uvážení však správní orgán musí respektovat*

stanovené procesní postupy a základní právní principy správního rozhodování a jeho rozhodnutí musí být přezkoumatelné, aby byla vyloučena libovůle při rozhodovací činnosti správního orgánu. Správní rozhodnutí, které bylo učiněno na základě volného správního uvážení, soud přezkoumává pouze z hlediska, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je nezneužil (ustanovení § 78 odst. 1 SŘS). Jde-li, jako je tomu v daném případě, o zcela volné uvážení správního orgánu jako představitele suverénního státu, je třeba za meze správního uvážení považovat smysl a účel zákona o státním občanství a posoudit, zda správní uvážení je v konkrétním případě logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění.“ (pozn.: zvyrazněno soudem).

38. Podle názoru soudu v daném případě je správní uvážení o neprominutí předmětných podmínek žalobci výsledkem řádného hodnocení skutkových zjištění s tím, že správní orgán nepřekročil meze správního uvážení ani jej nezneužil, rovněž soud neshledal ani „libovůli“ při jeho rozhodování. Soud souhlasí se žalovaným, že předložené **lékařské zprávy** nebyly aktuální a zejména, že z nich **nebylo zřejmé, zda obtíže žalobce nadále přetrvávají a zda jsou takového charakteru, že mu znemožňují výuku českého jazyka a reálií**. Lékařská zpráva z 28. 3. 2015 se týká ultrazvuku břicha, tedy těžko může něčeho vypovídat o schopnosti žalobce studovat. Lékařská zpráva z 20. 7. 2014 uvádí jen tolik, že byl žalobci proveden „*manévr přesunu částic a pacient byl uklidněn*“. Závratí podle této zprávy žalobce trpěl „*v posledních dnech*“ (tedy před datem 20. 7. roku 2014), s tím, že jeho stav se zhoršoval poté, co „*ležel na pravém uchu*“. Žádné další příznaky zpráva neuvádí a nevyplývá z ní nic o tom, že by žalobce nebyl schopen studia. Soud tedy dává za pravdu ministrovi, který uvedl, že „*předmětné lékařské zprávy rovněž nevypovídají o aktuálním zdravotním stavu účastníka řízení, resp. z nich nelze dovodit, že potíže v nich popsány u účastníka řízení dosud přetrvávají.*“
39. Z ničeho rovněž nevyplývá, že by žalobce uvedené závratě postihovaly natolik často a tak intenzivně, že by nebyl schopen výuky vůbec. Neuvádí ani, že by ho tyto obtíže omezovaly ve výkonu jeho zaměstnání, když i jako společník obchodní společnosti je jistě nucen číst množství textu. Z lékařské zprávy ze dne 20. 7. 2014 spíše plyne, že žalobce byl poučen o určitých polohovacích manévrech, které mu mohou v případě výskytu obtíží ulevit, přičemž následně po nějaké době je schopen dále normálně fungovat. Nadto výuka cizího jazyka v dnešní době nemusí spočívat pouze ve čtení textu, ale lze využít různé audio kurzy apod.
40. Soud rovněž souhlasí s tím, že žalobce je v produktivním věku a obdobná situace (pracovní vytížení a péče o děti, resp. vícero dětí) není výjimečná ani u ostatních žadatelů o státní občanství. Z tohoto důvodu však nelze zcela „rezignovat“ na snahu osvojit si český jazyk a mít přehled alespoň o základních společenských, historických a kulturních reáliích ČR. Žalobce rovněž není (tím méně v době podání žádosti nebyl) osobou blížící se věku 65 let, kdy by byly dány důvody pro prominutí této podmínky.
41. Z hlediska komparativního lze odkázat na komentářovou literaturu, která dokresluje, že požadavek na znalost jazyka a reálií dané země není ničím výjimečný ani v případě usilování o získání státního občanství v jiných zemích: „*Žadatel musí dle čtvrtého a pátého odstavce prokázat také znalost českého jazyka a v českém právním řádu i nově zakotvenou znalost základních českých reálií. Znalost státního jazyka je obvyklou a logickou podmínkou pro udělení státního občanství, jejímž cílem je prokázat začlenění žadatele do společnosti státu, o jehož státní občanství se žadatel uchází. Podmínka prokázání znalosti českých reálií je sice v českém právu podmínkou novou, nicméně nejedná se o podmínku neobvyklou, když takové či*

podobné podmínky jsou vyžadovány rovněž například právními řády Spojeného království Velké Británie a Severního Irska, Slovenska, Finska, Rumunska, Chorvatska, Řecka, Kosova (kde byl takový požadavek přidán až novelizací v roce 2013), Německa, Estonska, Maďarska.” (KÖRBL, Hugo. Zákon o státním občanství České republiky. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2019, komentář k § 14, dostupné in beck-online.cz).

42. Ze správního spisu se dále podává, že žalobce měl nejprve svou argumentaci týkající se prominutí podmínek znalosti českého jazyka a reálií postavenou na velkém pracovním vytížení a výchově čtyř dětí. Avšak až v době, kdy byl správním orgánem vyrozuměn o tom, že nebude možné jeho žádosti o prominutí podmínek vyhovět, tedy až při nahlížení do spisu dne 28. 3. 2019, založil právní zástupce lékařské zprávy o zdravotním stavu žalobce a zároveň požádal o rozšíření žádosti o prominutí uvedených podmínek ze zdravotních důvodů (jak se podává ze Záznamu o nahlédnutí do státoobčanského spisu č. VS-2445/835.3/2-2018, ze dne 28. 3. 2019, č. j. VS-2135/835.3/2-2018).
43. K námitce, že je nepřípustné, aby rozhodnutí, zda je zdravotní indispozice žalobce důvodem hodným zvláštního zřetele k prominutí podmínek podle § 14 odst. 4 a 5 zákona o státním občanství prováděli laici, soud uvádí, že ji neshledal důvodnou. Naopak lékaři by nepřislušelo posoudit, zda zdravotní stav žalobce je důvodem zvláštního zřetele hodným k prominutí zákonných podmínek, jelikož se již jedná o právní posouzení věci. Správní orgány postupovaly v mezích této zákonné úpravy, k žádným excesům nedošlo. Správní orgány v rámci své působnosti vyhodnotily obsah lékařských zpráv předložených žalobcem a soud s tímto hodnocením souhlasí. Ani v jedné zprávě není lékařem uvedené, že diagnóza žalobce ovlivňuje natolik jeho kognitivní funkce, že by mu bylo zcela znemožněno naučit se cizí jazyk a reálie státu.
44. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvádí:
45. *„Vzhledem k tomu, že účastník řízení je v produktivním věku a je schopen bez zjevných problémů hmotně zabezpečit svoji rodinu, je podle ministra vnitra důvodné – byť nechce nijak zlehčovat zdravotní obtíže účastníka řízení – požadovat po účastníku řízení, aby v zájmu vyhovění své žádosti vyvinul patřičné úsilí pro osvojení si dostatečných znalostí českého jazyka a reálií České republiky. Situace účastníka řízení se totiž nijak zásadně neliší od ostatních žadatelů o udělení státního občanství České republiky, kteří mají rovněž různé zdravotní obtíže, ale přesto se řádně připravují na předmětné zkoušky a účastní se jejich složení, přičemž jsou mnohdy i ve vyšším věku, než je účastník řízení. V této souvislosti ministr vnitra poukazuje na zásadu legitimního očekávání zakotvenou v § 2 odst. 4 správního řádu, podle níž správní orgán dbá, na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Pokud by správní orgán I. stupně (či ministr vnitra) prominul splnění podmínek stanovených v § 14 odst. 4 a 5 zákona o státním občanství České republiky, byl by tento postup v rozporu s dosavadní rozhodovací praxí, tj. v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, přičemž pro případnou změnu rozhodovací praxe v konkrétním případě účastníka řízení ministr vnitra neshledal relevantní důvod. Pro úplnost ministr vnitra konstatuje, že předmětné lékařské zprávy rovněž nevypovídají o aktuálním zdravotním stavu účastníka řízení, resp. nelze z nich dovodit, že potíže v nich popsány u účastníka řízení dosud přetrvávají.“*
46. Ze shora uvedeného tedy plyne, že se žalovaný žalobcem uváděnými důvody zabýval a hodnotil je srovnávací metodou s jinými žadateli. Ze shora uvedeného je zřejmé, že důvody zvláštního zřetele hodnými shledal žalovaný právě pracovní vytížení, zdravotní stav a věk žadatele. U žalobce však v závěru vyhodnotil, že tyto nejsou natolik závažné, aby

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

odůvodňovaly prominutí těchto zákonným podmíněk. Jak již bylo shora uvedené, soud neshledal, že by toto hodnocení překračovalo zákonné meze správního uvážení. Správní orgán dané posoudil právě s ohledem na smysl a účel zákona o státním občanství, kterým je stvrdit pouto žadatele se státem, které bez znalosti jazyka a reálií lze skutečně jen ze zcela výjimečných a závažných důvodů, které u žalobce shledány nebyly.

47. Z hlediska integrace žalobce do české společnosti podle § 13 odst. 1 zákona žalobce namítá především to, že podle důvodové zprávy k tomuto ustanovení k prokázání integrace postačuje naplnění byť i jediné z těchto „integrací“ (buď rodinné, nebo pracovní, nebo sociální), s tím, že požadavkem na naplnění všech se žalovaný dopustil extenzivního výkladu a požaduje něco, co zákon neukládá. Nadto žalobce splňuje i integraci pracovní a došlo u něj k částečné integraci sociální.
48. Podle § 13 odst. 1 zákona: *„Státní občanství České republiky lze udělit, pokud je žadatel integrován do společnosti v České republice, zejména pokud jde o integraci z hlediska rodinného, pracovního, nebo sociálního, a splňuje ostatní podmínky stanovené v § 14.“*
49. Prominutí splnění některých zákonných podmínek pro získání státního občanství je možné (srov. § 15 zákona). Uvedené se však netýká povinnosti prokázat integraci žadatele do společnosti v České republice.
50. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 20. 11. 2019, č. j. 8 As 368/2018-40, bodu [26]: *„Pokud jde o posouzení této námítky ve vztahu k žalobkyni a), již se uplatněné kasační důvody týkají, lze se ztotožnit s argumentací stěžovatele, dle níž za situace, kdy tato žalobkyně nesplnila podmínky vymezené v § 14 zákona o státním občanství, nebylo nutné se komplexně zabývat také posouzením její integrace dle § 13 odst. 1 zákona o státním občanství. Za takové situace jí totiž již nebylo možné státní občanství udělit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2011, č. j. 4 As 9/2011-58, č. 4021/2011 Sb. NSS, v němž ve vztahu k předchozí právní úpravě uvedl, že státní občanství nemůže být uděleno, jakmile fyzická osoba nesplňuje být jen jednu z kumulativně stanovených podmínek pro jeho získání).“* Z uvedeného plyne, že postupu správního orgánu nelze ničeho vytknout, neboť pokud žalobce nesplnil podmínky podle § 14 odst. 4 a 5 zákona, a ani nebyly dány důvody hodné zvláštního zřetele pro jejich prominutí, nebylo třeba se zabývat ještě splněním podmínky integrace podle § 13 odst. 1 zákona, kterou se tedy žalovaný zabýval nad rámec. Ustanovení § 13 odst. 1 zákona hovoří přímo o tom, že občanství lze udělit, pokud je žadatel integrován do české společnosti a (zároveň) splňuje ostatní podmínky stanovené v § 14 zákona.
51. Obdobně lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 29. 9. 2011, č. j. 4 As 9/2011-58, týkající se původního zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky: *„Jakmile tedy fyzická osoba nesplňuje být jen jednu z uvedených podmínek [v případě stěžovatele je to podmínka uvedená v § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství], nemá význam, a bylo by to v rozporu se zásadou procesní ekonomie, posuzovat také existenci dalších podmínek, neboť při nesplnění jediné z podmínek uvedených v § 7 odst. 1 cit. zákona již fyzické osobě státní občanství České republiky nemůže být uděleno. K tomuto závěru ostatně dospěl také městský soud, který uvedl, že žalobce nesplňoval již v pořadí první podmínku pro udělení státního občanství uvedenou v § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství a již jen pro tuto skutečnost mu nebylo možno státní občanství udělit. Nebyl tedy žádný důvod k tomu, aby se žalovaný zabýval zkoumáním a hodnocením splnění dalších podmínek podle § 7 odst. 1 písm.*

b) až e) zákona o státním občanství, neboť i kdyby byly tyto další podmínky splněny, absence oné první (trvalý pobyt) znemožňovala žádosti žalobce vyhovět.“

52. Lze rovněž zdůraznit § 12 zákona, který zní: „Na udělení státního občanství České republiky není právní nárok.“ Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2021, č. j. 5 A 2/2018-107: „[36] Soud předně uvádí, že státní občanství České republiky může být cizinci uděleno, jestliže splní veškeré předpoklady stanovené v § 13 zákona o státním občanství. Jmenované ustanovení vyžaduje pro udělení státního občanství, aby byl cizinec integrován do společnosti v České republice a aby splnil další podmínky stanovené v § 14 zákona o státním občanství. Avšak i když cizinec splní veškeré podmínky pro udělení státního občanství, nemá na jeho udělení právní nárok (srov. § 12 zákona o státním občanství). Naopak nesplní-li být jedinou zákonem stanovenou podmínku, a nebude-li mu nesplnění této podmínky prominuto, pak mu občanství uděleno být nemůže.“
53. Podle komentářové literatury pak: „Požadavek na integraci žadatele do společnosti je třeba považovat za jinými slovy vyjádřený požadavek na úzké spojení (genuine link) mezi státem a jeho státním občanem a tedy za to, na co by se mělo Ministerstvo při rozhodování o žádosti o udělení českého občanství zaměřit.“ (KÖRBL, Hugo. Zákon o státním občanství České republiky. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2019, komentář k § 13, dostupné in beck-online.cz). Jedná se o oprávněný požadavek, když s udělením státního občanství je spojena řada práv i povinností, zejména též možnost podílet se na správě státu (prostřednictvím práva volit). K § 13 odst. 1 zákona o státním občanství Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2021, č. j. 1 As 487/2020 – 39, uvedl, že: „Jedná se o **základní podmínku pro nabytí** státního občanství. Státní občanství je totiž pojímáno jako svazek se státem, založený na tzv. „skutečném poutu“ (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 1. 10. 2014, sp. zn. I. ÚS 2486/13). **Integraci je nutno posuzovat v kontextu obsahu státního občanství.** Nabytím státního občanství jednotlivec získává řadu významných práv, mimo jiné právo přímo ovlivňovat fungování státu prostřednictvím voleb, či přístup k řadě veřejných funkcí. Stejně tak získává i právo na ochranu ze strany státu. Na druhé straně z občanství vyplývá řada povinností vůči státu jako věrnost, závazek k jeho obraně, dodržování právních předpisů i mimo území státu atd. Nelze přehlédnout i fakt, že státní občanství České republiky je branou k občanství Evropské unie a výrazně tak usnadňuje pobyt i v jiných členských státech Unie, včetně pohybu a pobytu jeho rodinných příslušníků (srov. např. „pobytovou“ směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států). **Koncepce právní úpravy státního občanství tradičně vychází z principu suverenity státní moci, a je proto výsostným právem státu určovat podmínky, za kterých se nabyvá a pozbývá státní občanství** (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 9. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 9/94, či ze dne 8. 3. 2000, sp. zn. IV. ÚS 586/99). **Z judikatury Ústavního soudu lze dále dovodit, že pokud cizinci občanství není uděleno, nezasahuje se tím do žádného ústavně chráněného práva** (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 11. 10. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 5/16). Stát má tak při rozhodování o nabytí státního občanství cizincem značně široký prostor pro uvážení, které má však v právním státě vytyčené „mantinely“ a stanovená „pravidla hry“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 142/2013 – 29, a v něm uvedenou judikaturu).“ (pozn.: zvýrazněno soudem). A dále, že: „V rámci (správního) uvážení jsou správní orgány limitovány nejenom zákonem, ale i tím, co jim žadatel o státní občanství sdělí.“
54. K námitce, že stačí být integrován pouze z jednoho hlediska soud uvádí, že v některých případech např. u dětí, lze konstatovat integraci pouze u jednoho hlediska, jelikož integrace

např. pracovní není reálně možná. Toto ustanovení tedy neznamená, že integrace pouze z jednoho hlediska je dostatečná u všech žadatelů. Naopak to znamená, že pokud integrace z některého hlediska není možná, nutno mít pro tuto skutečnost omluvitelné důvody (např. děti nepracují) a nutno tento nedostatek vyvážit právě integrací z jiných hledisek. K čemuž u žalobce nedošlo.

55. Soud rovněž souhlasí s Ministerstvem vnitra v tom, že „*status cizince s povoleným trvalým pobytem zajišťuje žalobci veškeré základní potřeby a jistoty a má garantována téměř všechna práva jako občané ČR*“. Nic žalobci rovněž nebrání podat žádost o udělení státního občanství znovu, po uplynutí delšího časového období, kdy bude v ČR pobývat. Jak bylo uvedeno výše, pokud cizinci není uděleno státní občanství, nezasahuje se tím do žádného ústavně chráněného práva (např. *nález Ústavního soudu ze dne 11. 10. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 5/16*). Nedošlo tedy ani k porušení práva žalobce na spravedlivý proces zaručené Listinou základních práv a svobod, jak namítal. Lze rovněž uvést, že pocity či přání žalobce, proč by chtěl být občanem ČR (že je kamarády, kolegy i českými úřady stále vnímán „jen jako cizinec“) nejsou důvodem pro udělení občanství (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2021, č. j. 1 As 487/2020 – 39).
56. Soud neshledal ani porušení zásady legitimního očekávání podle § 2 odst. 4 správního řádu. Žalobce ji rozvádí argumenty, které již uvedl předtím v žalobě a soud se s nimi již vypořádal (rozhodnuto v rozporu se spisem; žalobce řádně komunikoval se správním orgánem; splnil veškeré podmínky pro udělení nebo požádal o jejich prominutí, přesto jeho žádosti nebylo vyhověno).
57. Ministr v napadeném rozhodnutí uvádí a soud s tímto souhlasí, že každý případ žadatele je třeba hodnotit individuálně a v jeho celkovém kontextu. Pokud žalobce poukazuje na jiná řízení týkající se udělení státního občanství, lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2021, č. j. 1 As 487/2020 – 39, kde tento konstatoval: „**Každé z řízení o udělení státního občanství je však utvářeno svými jedinečnými skutkovými okolnostmi (jak připouští i stěžovatel v závěru kasační stížnosti). Netvrdí-li stěžovatel konkrétní důvody, pro které se ve (skutkově) shodné věci postupovalo stran rozhodných skutečností jinak, nelze jeho námitce přisvědčit. Obecné úvahy o tom, že jinému nezletilému cizinci bylo státní občanství uděleno, ač nevykazoval nadstandardní míru integrace, které činí stěžovatel až v řízení před soudy, nemohly správní orgány zohlednit.**“ (pozn.: zvýrazněno soudem).
58. Rovněž lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2021, č. j. 2 As 257/2020-37, kde tento uvádí, že: „*[...] ani zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, však nestanoví správním orgánům povinnost v odůvodnění konkrétně identifikovat podobná rozhodnutí, z nichž při rozhodování vychází. Skutkově či právně obdobné případy mohou správní orgány pro posílení přesvědčivosti v odůvodnění specifikovat, pokud tak však neučiní, nemá to vliv na zákonnost nebo přezkoumatelnost rozhodnutí.* Požadavek na rovný přístup k jednotlivým případům a ochranu legitimního očekávání mohou správní orgány naplnit, aniž by odkazovaly na svá konkrétní dřívější rozhodnutí.“ (pozn.: zvýrazněno soudem). Dále rovněž: „*Netvrdí-li stěžovatel konkrétní důvody, pro které se ve (skutkově) shodné věci postupovalo stran rozhodných skutečností jinak, nelze jeho námitce přisvědčit. Obecné úvahy o tom, že jinému nezletilému cizinci bylo státní občanství uděleno, ač nevykazoval nadstandardní míru integrace, které činí stěžovatel až v řízení před soudy, nemohly správní orgány zohlednit.*“ (rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2021, č. j. 1 As 487/2020 – 39).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

59. Soud proto neshledal důvodným provést důkazy jinými žalobcem v žalobě odkazovanými spisy žalovaného (VS-1143/835.3/2-2019, VS-1142/835.3/2-2019), když žalobce ani neuvádí, jakých věcí se týkají a co by jimi mělo být prokázáno.
60. Žalobce dále namítá, že jeho manželka a nejmladší dcera jsou české státní občanky, další dvě dcery mají o občanství podané žádosti a pravděpodobně jim bude vyhověno. O čtvrtém dítěti žalobce ničeho neuvádí (kde žije, jaké má občanství). Soud uvádí, že není možné **zásadu zachování jednoty státního občanství rodiny absolutizovat**, jak již bylo i judikováno, a že není možné udělovat státní občanství jen z toho důvodu, že někteří členové rodiny jej mají. *„Soud na tomto místě opakuje, že platná právní úprava nezakládá nárok na udělení českého státního občanství, tudíž soudy jsou oprávněny přezkoumávat toliko případné překročení mezi správního uvážení a neporušení principu legitimního očekávání v žalobou napadeném rozhodnutí. Základním a rovněž tak jediným kritériem pro posouzení udělení státního občanství žalobkyně b) zvolily správní orgány její nízký věk, který způsobil její závislost na rodičích. Přičemž argument nutnosti zachování jednoty státního občanství žalobkyně b) byl opřen o shodné státní občanství žalobkyně b) se státním občanstvím její matky. Přitom ze správního spisu vyplynulo, že ani v nejbližší rodině žalobkyně b) není zachována jednota státního občanství, když její bratr má české státní občanství, otec ukrajinské a všichni žijí ve společné domácnosti v České republice. Soud nepopírá správnost úvahy správních orgánů, že hlavním zájmem dítěte je, aby mělo stejný právní režim, tj. stejné státní občanství, jako jeho rodiče; jenže jak uvedeno shora v dané věci se jedná o poměrně atypický případ, kdy již s ohledem na rozmanitost státních občanství jednotlivých rodinných příslušníků žalobkyně b) nelze bez dalšího předmětnou zásadu jednotnosti státního občanství mechanicky aplikovat. Tedy tím, že správní orgány v napadeném rozhodnutí toliko bez dalšího odkázaly na nutnost zachování jednoty občanství žalobkyň v postavení matky a dcery, aniž by se jakkoliv zabývaly odlišnými státními občanstvími otce a bratra žalobkyně b), kdy posledně jmenovaný je dokonce nositelem českého státního občanství; má soud za to, že se správní orgány v této souvislosti dopustily nepřijatelného absolutizování principu jednoty státního občanství rodiny.“* (bod 47. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2021, č. j. 5 A 2/2018-107; pozn.: zvýrazněno soudem).
61. Žalobce dále namítá nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí podle § 23 odst. 1 zákona o státním občanství.
62. Podle § 23 odst. 1 zákona: *„Ministerstvo rozhodne o žádosti o udělení státního občanství České republiky do 180 dnů ode dne, kdy mu byla žádost doručena.“*
63. K tomu lze odkázat na závěry NSS, vyjádřené v rozsudku č. j. 2 As 257/2020-37 ze dne 28. 5. 2021, který je podle názoru soudu aplikovatelný i v této věci. V něm NSS uvedl, že ačkoliv překročení pořádkových lhůt pro vydání rozhodnutí (v dané věci podle správního řádu) představuje vadu správního řízení a tento postup nelze označit za správný, bez dalšího nepůsobí nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Ve shodě se žalovaným lze dále uvést, že žalobce žádnými zákonnými prostředky (ve smyslu § 80 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu) proti nečinnosti žalovaného nebrojil. Navíc sám žalobce až dne 28. 3. 2019 prostřednictvím svého tehdejšího právního zástupce Mgr. Štěpána Merty při nahlédnutí do státoobčanského spisu, tedy po téměř roce od zahájení správního řízení, upozornil správní orgán na své shora popsané zdravotní obtíže (které byly diagnostikovány již v r. 2014, jak sám uvádí) a předložil příslušné lékařské zprávy z 20. 7. 2014 a 28. 3. 2015. Ze správního spisu dále vyplývá, že řízení bylo rovněž přerušeno, a to i k samotné žádosti žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

64. Soud závěrem odkazuje na právní větu již citovaného rozsudku zdejšího soudu ze dne 21. 12. 2015, č.j. 11 A 167/2014-24, ve kterém bylo judikováno: „*Koncepce právní úpravy státního občanství vychází z principu suverenity státní moci a je výsostným právem státu určovat podmínky, za kterých se nabývá a pozbývá státní občanství. Ani v případě splnění všech zákonných podmínek pro udělení státního občanství (§ 7 odst. 1 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství) nemusí být žádosti o udělení státního občanství České republiky vyhověno.*“ Nutno podotknout, že žalobce nesplnil hned několik zákonných podmínek, a i když tuto situaci vnímá žalobce jako nepříjemnou, soud neshledal rozhodnutí žalovaného nezákonným a nenašel tedy důvod pro jeho zrušení.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

65. Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
66. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, kterému však žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. června 2022

JUDr. Slavomír Novák v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.